

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 18/00

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. marca 2000 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], vo veci porušenia jeho základného práva podľa čl. 39 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky právoplatným rozhodnutím Okresného úradu v Martine č. j. soc. 99/00959-D z 12. júla 1999 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a z dôvodu svojej nepríslušnosti na prerokovanie veci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 15. novembra 1999 doručené podanie [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako žaloba, pričom ako žalovaný bol označený Okresný úrad v Martine, odbor sociálnych vecí, a Krajský úrad v Martine, odbor sociálnych vecí.

Z obsahu podania vyplynulo, že sťažovateľ svojou žalobou namietal rozhodnutie Okresného úradu v Martine, odboru sociálnych vecí, č. j. soc. 99/00959-D z 12. júla 1999 o znížení dávky sociálnej pomoci a rozhodnutie Krajského úradu v Martine, odboru sociálnych vecí, č. j. 99/09623-004 zo 7. septembra 1999, ktorým krajský úrad potvrdil predmetné rozhodnutie, v dôsledku ktorých sa navrhovateľ podľa vlastného vyjadrenia dostal do hmotnej núdze. Za porušenie ústavných práv občanov Slovenskej republiky, a teda aj sťažovateľa, považuje sťažovateľ tiež stanovisko Krajského úradu v Žiline, že nepreukázal žiadnu dobu platenia príspevku na poistenie v nezamestnanosti, nakoľko sa mu podarilo nájsť krátkodobé zamestnanie pred 21. 4. 1997, ale medzitým od roku 1993 do roku 1997 bol zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie na Národnom úrade práce v Martine, v ktorej je vedený doposiaľ. Stanovisko Krajského úradu v Žiline považuje za nepravdivé, zavádzajúce a účelovo odporujúce Ústave Slovenskej republiky a zákonom, ktoré upravujú poistenie občanov v nezamestnanosti.

Dňa 14. marca 2000 bola na ústavný súd doručená spisová dokumentácia súvisiaca s uplatnením nároku na príspevok na bývanie, ktorú sťažovateľ zaslal ústavnému súdu na informáciu.

II.

Aj keď sťažovateľ svoje podanie označil ako žalobu, po posúdení jej obsahu ju ústavný súd kvalifikoval ako ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky, ktorou sa domáhal preskúmania označeného právoplatného rozhodnutia orgánu miestnej štátnej správy.

Podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky a § 49 až 58 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) však ústavný súd o ústavnej sťažnosti môže konať len vtedy, ak o ochrane základných práv (prípadne slobôd) nerozhoduje iný súd.

Tomuto zodpovedá aj doterajšia rozhodovacia prax ústavného súdu (I.ÚS 69/96). Pri posudzovaní splnenia tejto podmienky ústavný súd zobral do úvahy, že podľa § 98 zákona č. 195/1998 Z. z. o sociálnej pomoci v znení neskorších predpisov sú právoplatné rozhodnutia vo veciach sociálnej pomoci preskúmateľné všeobecným súdom podľa § 244 až 250k Občianskeho súdneho poriadku. Iné stanoviská orgánov štátnej správy (odlišné od tých, obsiahnutých v ich právoplatných rozhodnutiach), nemôžu byť vôbec predmetom konania podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky.

Nakoľko pre konanie o ústavnej sťažnosti navrhovateľa pred ústavným súdom nebola splnená jedna z podmienok, ktoré Ústava Slovenskej republiky a následne aj zákon o ústavnom súde vyžaduje, bolo treba ústavnú sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť pre nepríslušnosť ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2000